

Hoogtevrees

Vrees Niet boek drie

Cecilia Campos

Copyright

Auteursrecht ©2025 Cecilia Campos

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, verspreid of doorgegeven in welke vorm of op welke manier dan ook, inclusief fotokopiëren, opnemen of andere elektronische of mechanische methoden, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behalve in het geval van korte citaten opgenomen in kritische recensies en bepaalde andere niet-commerciële gebruiken die zijn toegestaan door het auteursrecht. Voor toestemmingsaanvragen kunt u contact opnemen met ceciliacamposchrijft@outlook.com of www.cecilia-campos.com¹

1. <http://www.cecilia-campos.com>

Synopsis

Lexie

Ze noemen het een domme verliefdheid. Een bevlieging die nergens toe leidt. Want ik ben te jong, zeggen ze. En een klein meisje hoort zulke dingen niet te willen, zulke gedachten niet te hebben. Maar ik heb ze wel. En wie ben ik om mezelf te ontkennen? Je leeft maar één keer, toch?

Mijn hele leven voelde ik me beperkt, beschermd, gevangen. Maar dat is voorbij. Nu ben ik op een missie om mezelf te leren kennen en te doen wat ik wil. En wat ik wil, voelt niet alleen juist. Het is juist. Daar ben ik zeker van.

Hij is de man die ik als kind al bewonderde - de enige op wie ik ooit verliefd ben geweest. Een briljant zakenman en een van mijn vaders zakenpartners. Off-limits, dus. Taboe.

Maar ik weet dat hij mij ook wil, al zal hij dat nooit toegeven. Hij denkt dat ik te jong ben en dat hij mij onder zijn duim kan houden? Nou hij heeft het mis. Zo ontzettend mis. En ik zal hem dat laten zien.

Muziek

Tijdens het schrijven van dit boek was muziek een belangrijke bron van inspiratie. De emoties, de sfeer en de kracht van de nummers hielpen me om de werelden van de personages tot leven te brengen. Wil je ook de muziek horen die me begeleidde tijdens het schrijven? Klik hier¹ of zoek naar Hoogtevrees in Spotify.

1. [https://open.spotify.com/playlist/](https://open.spotify.com/playlist/5S5nkGrcehKfQeLBMfzZDw?si=Iw8uAIjRgC8TVBgLrO9PQ)

[5S5nkGrcehKfQeLBMfzZDw?si=Iw8uAIjRgC8TVBgLrO9PQ](https://open.spotify.com/playlist/5S5nkGrcehKfQeLBMfzZDw?si=Iw8uAIjRgC8TVBgLrO9PQ)

‘Hij die angst overwint, is werkelijk vrij.’
- Aristoteles

Proloog

Lexie - tien jaar oud

Ik zweef door de lawaaierige, drukke menigte, mijn roze prinsessenjurk zwiepend om mijn enkels. De pailletten vangen het zonlicht, waardoor kleine regenbogen over het gras dansen. Ik ben nu tien jaar oud, maar ik hou nog steeds van verkleeden, vooral voor speciale gelegenheden zoals de barbecue van vandaag.

De geur van gegrilde hamburgers en hotdogs zweeft door de lucht, vermengd met de parfum van de dames en de aardse geur van vers gemaaid gras. Ik draai rond, mijn tiara wankelend op mijn hoofd, en giechel terwijl ik mezelf voorstel als de belle van een groot bal.

Tante Noa ziet me dansen en knipoogt. Ze staat bij de desserttafel en praat luid met mijn andere tantes en ooms zoals altijd.

Zij is mijn favoriete tante. Ze is onverschrokken, grappig en zegt altijd precies wat ze denkt. Als ik groot ben, wil ik net zoals zij worden. Dus loop ik door de menigte naar haar toe terwijl de geur van gegrilde hamburgers en kruiden mijn neusgaten vult en mijn maag laat knorren.

Ze kijkt op en haar prachtige bruine ogen verzachten wanneer ze mij ziet. 'Hé daar, kleine meid,' haar warme glimlach voelt als een knuffel van het universum. 'Schuif maar aan. Je hebt zo'n blik van 'er is iets aan de hand'. Wat houdt je bezig, schat?'

Dankbaar laat ik me naast haar op het bankje zakken, voelend hoe de spanning uit mijn schouders verdwijnt terwijl ik de vertrouwde geur van haar lavendel parfum inadem.

'Bedankt,' mompel ik, friemelend aan de lovertjes op mijn jurk. 'Het is gewoon... waar zijn alle meisjes? Ik kan prinses Lolo of prinses

Mellie nergens vinden! Ik ben weer eens het enige meisje hier, zonder iemand om mee te spelen.'

Noa knijpt zachtjes in mijn schouder. 'Ik weet het, lieverd. Het is niet makkelijk om het enige meisje te zijn op deze feestjes. Lorena en Melina? Oh, schatje, ze zijn er niet - heks Barbara's groep was deze keer niet uitgenodigd. Maar maak je geen zorgen, je kan rondhangen met mijn jongens als je wil. Ik wed dat Tycho en Storm hier ergens rondsluipen, zoals altijd.'

Mijn hart zakt als een steen in een vijver. Geen Lorena of Melina? Maar... zij zijn mijn prinsessenvriendinnen! Ik voel een brok in mijn keel terwijl mijn onderlip begint te trillen. Met moeite slik ik de tranen weg - vastbesloten om mijn glinsterende oogschaduw, zorgvuldig aangebracht door de goede fee (ook wel bekend als Mama), niet te verpesten.

'Jongens?' mompel ik, mijn neus optrekkend. 'Maar jongens zijn het ergste! Ze rennen alleen maar rond en schreeuwen en breken dingen. Hoe moet ik nou een theekransje hebben met *hen*?'

Noa grinnikt. 'Ach kom op, Tycho en Storm vallen wel mee - ze zijn tenslotte mijn jongens. Ik durf te wedden dat ze best ridders zouden willen zijn of zo.'

'Precies,' reageer ik, dramatisch mijn armen vouwend. 'Het zijn *jouw* zoons, Noa. Dat betekent dat ze waarschijnlijk denken dat tiara's hoeden zijn en spreuken gewoon een excuus om het alfabet te boeren. Als ik wilde rondhangen met chaos en herrie, ging ik naast oom Billy zitten tijdens karaokeavond.'

Mijn innerlijke stem, Prinses Rita, in al haar schitterende glorie, duikt op in mijn gedachten: *Tycho en Storm? Ridders? Ze rolt met haar ogen alsof ze er fysiek pijn van heeft. Alsjeblieft zeg. Monsters bedoel je. En laat één ding duidelijk zijn: ik doe niet aan theekransjes met monsters.*

Dan vallen mijn ogen op een groep mannen bij de drankjes. Ze praten serieus, alsof iemand net heeft aangekondigd dat de wereld

vergaat. Maar één van hen? Die is onmogelijk te negeren. Hij ziet eruit als zo'n luxe chocolaatje dat mama altijd achter in de voorraadkast verstopt – je weet wel, het soort dat eigenlijk verboden terrein is, maar waar je stiekem steeds aan blijft denken.

Zijn laarzen vallen me als eerste op. Het zijn cowboylaarzen, maar niet de stoffige soort. Deze zijn zwart en glanzend, met sprankelende kleine krullen die het zonlicht vangen, alsof ze ondergedompeld zijn in een potje glitter. Ik wist niet eens dat cowboylaarzen konden sprankelen. Is hij een cowboy? Of een cowboy goochelaar?

De rest van zijn outfit is net zo vreemd. Hij draagt een wit overhemd dat zo schoon is dat het nog nooit van spaghettisaus heeft gehoord en een donkere blazer die zacht aanvoelt, alsof het toebehoort aan een prins. Hij heeft een opvallende zonnebril op die de helft van zijn gezicht bedekt, en zijn haar is rommelig maar toch perfect, alsof hij er niet eens moeite voor hoeft te doen.

Eerder had ik gehoord hoe iemand hem *Mr. Savage* noemde. En net noemde een van de andere mannen hem *Michael*. Michael Savage.

Savage...

Mijn brein gaat ermee vandoor. Wat voor persoon heeft een naam als Savage? Is hij een geheime spion die deuren intrapt en mensen redt? Of misschien is hij een mysterieuze cowboy die in een stad verschijnt, problemen oplost, en dan verdwijnt voordat iemand hem kan bedanken. Wacht - wat als hij een piraat is? Kapitein Savage, varende over de zeeën, schreeuwend naar zijn bemanning terwijl ze slechteriken bestrijden en op zoek gaan naar schatten? Of - ooh! - misschien is hij een ridder! Sir Savage van...van...Kasteel Glanzende Laarzen! De soort die met een zwaard rondloopt, draken bevecht en prinsessen redt! Of - wacht - wat als hij een rockster is? De soort die in een leren jas het podium op paradeert, zingend voor aanbiddende menigten terwijl lasers en vuurwerk afgaan op de achtergrond? Oh nee. Ik moet stoppen voordat mijn hersenen ontploffen.

Ik kijk nogmaals naar hem, proberend het te begrijpen en zie dat het er niet op lijkt dat hij van plan is een zwaard tevoorschijn te halen. Of als een rockster te gaan zingen. Maar toch is er iets aan hem dat raar aanvoelt.

Hij is mysterieus. Zeker geen saaie volwassene. Gewone volwassenen glinsteren niet. Of hebben namen zoals Savage.

Noa knijpt haar ogen samen, slaat een arm om mijn schouders en knijpt er stevig in. 'Ik snap het, Lexie,' zegt ze, 'Maar hé, je hoeft dit niet alleen aan te pakken, oké? Als je je alleen voelt, blijf je gewoon hier bij mij. Deal?'

Ik knik gerustgesteld en ze kijkt op, haar ogen glijdend naar waar de Savage man zelfverzekerd staat te praten.

'Ken je hem?' Vraag ik haar.

'Wie?' Vraagt mijn tante.

'Prins Michael ...' zeg ik.

'Hij is zo ...' Ik haper, onzeker over hoe ik mijn gevoelens het beste onder woorden moet brengen.

'Is hij geen snackje?' Noa grijnst en wiebelt met haar wenkbrauwen alsof ze een overval beraamt.

'Laat me je vertellen - elke chick van hier tot de evenaar heeft een hap genomen uit *die* taart.'

Mijn gezicht wordt helemaal rood en mijn krullende haar doet ineens superirritant, alsof het weet dat ik me schaam. Ik weet dat het een beetje gek is, maar ik ben ineens smoorverliefd op deze prins.

Maar ... hij is geen normale prins op het witte paard. Hij is meer ... een donkere ridder ... serieus, vol mysterie, en zeker niet eentje met wie je moet sollen. Als hij een kamer binnen loopt, weet iedereen meteen dat hij de baas is.

Noa plaagt me: 'Hij is oud genoeg om je vader te zijn, lieverd. Zo'n vader die je leert fietsen en je straf geeft als je stiekem de deur uitgaat.' Mijn wangen voelen warm aan. 'Misschien,' fluister ik, terwijl ik probeer uit te vogelen wat er met mijn maag aan de hand is.

Dan dringt het ineens tot me door - het is waarschijnlijk gewoon mijn lichaam dat me vertelt dat ik moet eten. Het voelt alsof ik een beer ben die ontwaakt uit winterslaap! Ik kan maar beter een hapje eten pakken voordat ik overal begin te kwijlen ...

Na het eten van een hamburger die mijn tante voor me heeft gehaald, huppel ik door de drukke menigte, op zoek naar mijn donkere ridder, Michael.

Waarom een ridder en geen zanger of piraat? Nou, het is duidelijk. Zangers zijn te druk met het worden aanbeden door krijsende fans, en piraten zijn een beetje vies en missen altijd belangrijke lichaamsdelen.

Maar een ridder? Dat is iemand die weet hoe hij een zwaard moet hanteren, een prinses kan redden (niet dat ik gered hoeft te worden), en er cool uitziet terwijl hij dat doet. Bovendien heeft Michael die serieuze, broeierige blik die ridders waarschijnlijk hebben als ze nadenken over hoe ze de draak gaan verslaan. Dus. Duidelijk een ridder.

Waar is hij heen gegaan? Ik hoop dat hij niet op zijn paard is gesprongen om terug te keren naar zijn grote kasteel ...

Opeens voel ik dat er iemand aan mijn vlecht trekt en ik draai me om, helemaal klaar om te schreeuwen, want serieus, wie doet dat nou?

Het is Storm. Natuurlijk. Noa's zoon staat daar gewoon met die zelfvoldane, tandachtige grijns, die ene waardoor ik zin krijg om mijn capri sun naar zijn hoofd te smijten.

'Wat ben jij nou weer voor iets? Een marshmallow of zo?' Sneert hij, wijzend naar mijn jurk.

Het duurt even voordat zijn woorden tot me doordringen. Mijn prinsessenjurk is perfect - lichtroze, bezaaid met sprankelende zilveren sterretjes, en natuurlijk die pof mouwtjes waar ik

gisteravond mijn moeder om gesmeekt heb. Ik heb zelfs een plastic tiara opgedaan, want een prinses zonder kroon? Dat is gewoon fout. Maar nu echoën Storms' stomme woorden in mijn hoofd, waardoor ik me vanbinnen heet en prikkelig voel.

Ik snauw: 'Je bent gewoon jaloers omdat je geen verbeeldingskracht hebt,' terwijl ik mijn armen kruis als de prinses die ik duidelijk ben. Storm lacht hysterisch, springend van het ene been naar het andere alsof de vloer in brand staat. 'Jaloers? Ja, hoor! Misschien wil ik gewoon niet op een klein kind lijken dat zich verkleedt.'

Dat is de druppel. Ik stamp met één glitterige schoen op de grond, waardoor er een bevredigende wolk stof omhoogkomt. 'Het is geen verkleedpak! Het is een kostuum! En ik zie er geweldig uit. Jij bent gewoon een trol zonder smaak!'

Hij schrikt heel even, maar bedekt het snel met nog meer gelach. 'Wat je wilt, Prinses Pofbroek.' Hij steekt zijn tong uit, maar ik word afgeleid door de donkere ridder die plotseling uit het niets verschijnt en serieus kijkt, alsof er niet met hem te spotten valt.

Ik hap zo hard naar adem dat het voelt alsof mijn longen kunnen exploderen, en mijn hart bonst zo luid dat het er zo uit zou kunnen springen. Mijn stem piept voordat ik hem kan stoppen: 'Michael!'

De grijns van de jongen verdwijnt in een flits. Hij kijkt langzaam omhoog en dan worden zijn ogen groot alsof hij net de boeman onder zijn bed heeft gezien. Michael.

Michael hoeft niet eens te schreeuwen of iets dergelijks. Hij staat gewoon daar, groot en eng en stil, als een van die ridders die altijd opduiken wanneer je ze nodig hebt. De jongen bevriest.

'Is dat hoe je een prinses behandelt?' Vraagt de ridder, met een stem zo koud dat ik ervan huiver.

De jongen zegt geen woord. Hij schiet ervandoor, alsof zijn schoenen ineens vlam hebben gevat. Ik wil lachen, echt, maar mijn maag voelt raar ... bijna alsof er gesmolten pudding in rond klotst.

De ridder kijkt me nu recht aan, en zijn hele houding verandert. Hij is niet meer eng. Niet dat hij glimlacht of zo, maar er is iets aan de manier waarop hij me aankijkt. Het voelt alsof ik een deken om me heen sla op een ijskoude dag – warm, veilig, en een beetje onverwacht.

‘Gaat het, Alexandra?’ Vraagt hij.

Ik knik, want mijn keel voelt te strak om ook maar een woord uit te brengen. Ergens vind ik het fijn dat hij me bij mijn volledige naam noemt en niet gewoon Lexie, zoals iedereen dat doet.

De wilde ridder werpt een snelle blik op de jongen, die inmiddels al halverwege de vijver is. ‘Maak je geen zorgen om hem. Jongens zoals hij doen domme dingen omdat ze geen idee hebben hoe ze zich anders moeten gedragen als ze iemand leuk vinden.’

Ik staar hem aan, mijn ogen knipperend terwijl ik probeer te bevatten wat hij net zei.

Dus dát was het? Bah.

Mijn wangen gloeien terwijl ik een losse pluk haar achter mijn oor duw. ‘D-dank je wel,’ stamel ik, mijn stem nauwelijks hoorbaar.

Maar voordat ik ook maar iets anders kan zeggen, is de donkere ridder ineens verdwenen. Alsof hij een schim was die alleen even kwam kijken.

De hele dag kon ik hem niet uit mijn hoofd krijgen. Elke keer als er iemand langs liep, moest ik kijken, hopend dat hij het was. Ik wilde gewoon nog één keer die brede schouders zien, en dat haar dat aan de uiteinden krult – alsof het gewoon te eigenwijs is om recht te blijven. En zijn armen... zo sterk, alsof hij met gemak een boom doormidden kan breken of een roedel wolven aankan.

Serius, wie zou nou niet zulke armen aan hun kant willen hebben? Maar het waren niet alleen die spieren. Het was *hem*. Hij lachte bijna nooit. Niet één keer. Is dat niet vreemd? Volwassenen zeggen

altijd dingen zoals *'Lach eens, dan voel je je beter,'* maar hij stond daar gewoon ... stil, serieus, alsof hij een groot, belangrijk geheim met zich meedroeg.

Ik had nog nooit iemand zoals hem gezien. In mijn verhalen glimlachen ridders ook zelden – ze hebben het te druk met edele, levensreddende dingen. Misschien was hij wel zo'n ridder. Misschien dacht hij aan een heel koninkrijk dat op hem rekende. Of een draak die hij later die dag nog moest verslaan.

De zon was aan het ondergaan toen ik hem eindelijk weer zag. Ik dacht eerst dat mijn ogen me voor de gek hielden, maar nee - het was hem, daar bij de bomen, lang en mysterieus, alsof hij daar thuishoorde. Hij stond ver van de barbecue, helemaal bij de bomen vlakbij mijn boomhut.

Mijn hart sloeg over en begon daarna zo hard te bonzen dat ik zeker wist dat iemand het moest horen. Wat deed hij daar helemaal alleen? En waarom leek hij nu nog meer op een personage uit een van mijn sprookjesboeken?

Maar toen draaide hij zich om en zag ik dat hij niet alleen was. Er was een vrouw bij hem, eentje die ik eerder had gezien - een therapeut, denk ik, een van de nieuwe die papa had ingehuurd. Ze was ouder dan ik, maar niet zo oud als hij, misschien rond de twintig of iets dergelijks. Ik kon niet horen wat ze zeiden, maar ze stonden zo dicht bij elkaar dat hun schouders elkaar raakten.

Toen, uit het niets, duwde Michael haar tegen de boom. Niet hard, maar stevig, alsof hij haar geen keuze gaf. Mijn maag draaide zich om. Was hij boos op haar? Maar de vrouw leek niet bang. Ze lachte en haar lach klonk vreemd, alsof ze naar adem aan het happen was.

Ik wilde wegstijgen. Echt, dat wilde ik. Ik wist dat ik er niet naar moest kijken – het voelde verkeerd, alsof ik stiekem iemands dagboek zat te lezen. Maar mijn voeten hadden andere plannen. Ze weigerden te bewegen.

Dus bleef ik daar zitten, gehurkt achter de struik, mijn handen strak om de grassprietten geklemd alsof die me op de een of andere manier zouden redden. Mijn hart bonkte zo hard in mijn borst dat ik ervan overtuigd was dat ze het moesten horen. Elk moment zouden ze zich omdraaien, en dan ... wat dan?

Michael boog zich nog dichter naar haar toe, zo dichtbij dat zijn gezicht bijna het hare raakte. De vrouw maakte een vreemd geluid, iets tussen een piep en een giechel in, en ik voelde een golf van ongemakkelijkheid door me heen trekken. Om te voorkomen dat ik iets stoms zou doen, sloeg ik snel mijn hand over mijn mond.

Mijn wangen stonden in vuur en vlam, en alles in me schreeuwde dat ik weg moest. Maar mijn benen? Die hadden blijkbaar besloten dat nu het perfecte moment was om te vergeten hoe ze werkten. Dus bleef ik daar zitten, terwijl mijn lichaam mij volledig in de steek liet. En toen schoten zijn ogen omhoog. Voor heel even flitsten ze omhoog ... en landden ze recht op mij.

Ik bevroor, mijn hart bonzend tegen mijn ribben. Mijn maag keerde zo hard om dat het voelde alsof ik van de schommel was gevallen.

Zijn blik vernauwde zich, scherp en bijna ... wetend. Voor een seconde dacht ik dat hij boos was. Mijn adem stokte alsof ik elk moment kon worden betrapt. Maar toen zag ik het – een subtiele verandering. Zijn ogen verzachtten, ze werden loom, alsof hij ergens van genoot. Hij keek net zoals mijn tante kijkt wanneer ze de eerste hap neemt van haar favoriete chocoladetaart. Loom, alsof de hele wereld even niet bestaat. Het was vreemd.

Mijn handen werden klam, en alles in me schreeuwde dat ik weg moest. Dat ik op moest staan en weg moest rennen. En ik weet niet waarom ik dat niet deed. Ik bleef gewoon verstijfd zitten totdat Michael zich weer naar de vrouw toe draaide.

De geluiden begonnen toen opnieuw. Haar hoge, ademloze lachjes en zijn lage, zachte stem, die ergens tussen een grom en een fluister

zat. Het maakte me ongemakkelijk, alsof ik iets had gezien wat niet voor mij bedoeld was.

Nu werd mijn lichaam ineens wakker en kon ik ineens wel terugkruipen richting de barbecue, mijn benen wiebelig alsof ik zojuist een halve marathon had gelopen. Niemand hoefde te weten wat ik had gezien. En eerlijk gezegd? Ik wist zelf niet eens wat ik er precies mee aan moest.

Die nacht, toen ik in bed lag, kon ik mijn gedachten niet stil krijgen. Beelden van de wilde, donkere ridder bleven door mijn hoofd spoken, alsof mijn brein een film afspeelde die ik niet kon pauzeren. Het maanlicht viel door de kanten gordijnen en wierp zachte, bewegende schaduwen over mijn prinsessen-beddensprei.

Ik hield mijn favoriete eenhoornknuffel stevig tegen me aan, zijn zachte vacht kriebelde tegen mijn kin terwijl ik de dag opnieuw beleefde. Elk woord, elke blik, elke stap. Het voelde alsof ik een puzzel probeerde te leggen, maar waarvan de stukjes steeds *nét* niet pasten.

Michael. Alleen al bij het denken aan zijn naam voelt mijn hart alsof het een vlinder is, opgesloten in een glazen potje. Hij is zo anders dan de prinses uit mijn sprookjesboeken – geen glinsterend pantser, geen perfecte, betoverende glimlach.

In plaats daarvan draagt hij halfgeopende shirts, net genoeg om een glimp op te vangen van ... zijn borstkas. Of nee, wacht. Zijn *borsten*. Ja, dat is waarschijnlijk het juiste woord. Ze zien eruit alsof ze van steen zijn, sterk en stevig, precies zoals de ridders in mijn favoriete verhalen.

En dan zijn er nog de laarzen. Cowboylaarzen, donker en glanzend, alsof hij ze elke avond zorgvuldig poetst. Het is vreemd hoe zelfs die laarzen iets ... intrigerends aan hem toevoegen. Alsof hij niet

thuishoort in deze wereld, maar op de een of andere manier toch precies past.

Heel even vraag ik me af: zou hij toch geen ridder zijn? Misschien is hij een cowboy? Maar nee, dat klopt niet. Cowboys zijn luidruchtig en stoffig en hebben altijd dat typische stukje stro in hun mond. Hij is niets van dat alles. Hij is te stil, te serieus. En trouwens, ridders hoeven toch niet per se een harnas te dragen? Ze kunnen best laarzen hebben. Laarzen passen prima bij ridders, toch?

En zijn gezicht ... oh, zijn gezicht. Het is adembenemend. Net zoals in die schilderijen in de dure kunstboeken van mijn tante – het soort waar je alleen naar mag kijken, maar niet mag aanraken, omdat ze te perfect zijn. Zijn jukbeenderen zijn scherp genoeg om door steen te snijden, en zijn kaaklijn... sterk, ernstig, bijna koninklijk. Het is een gezicht dat je automatisch rechter laat zitten, alsof je jezelf onbewust wilt verbeteren alleen al door naar hem te kijken.

Maar het zijn zijn ogen die me het meest raken – donkerbruin en intens, alsof ze een miljoen geheimen verbergen die hij nooit met iemand zal delen. Wanneer hij naar iets kijkt, lijkt de rest van de wereld te verdwijnen, alsof alleen dat ene ding er nog toe doet. Ik wou dat hij ook eens zo naar mij zou kijken. Zijn wimpers zijn lang, bijna oneerlijk lang, zoals die van een prins uit een sprookje. Ze werpen kleine schaduwen op zijn wangen wanneer het licht net goed valt, en ik kan mezelf er niet van losmaken.

En zijn mond ... ondanks dat hij nooit glimlacht, is het perfect. Niet te groot, niet te klein, gewoon precies goed. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, maar elke keer dat ik naar zijn gezicht kijk, voelt mijn hart alsof het wil exploderen, alsof het te groot is voor mijn borstkas. Het is een vreemd gevoel – spannend en ongemakkelijk tegelijk. Misschien is dit wat mensen bedoelen als ze zeggen dat je verliefd bent.

Ik sluit mijn ogen en vraag me af – waarom glimlacht hij nooit? Zou hij niet weten hoe dat moet? Of misschien ... misschien wacht

hij gewoon op het juiste moment. Op iemand die hem kan laten vergeten waar hij altijd zo serieus en volwassen over nadenkt.

Ik begraaf mijn gezicht in mijn eenhoorn, de zachte manen strelen langs mijn wang. Mijn borst voelt weer strak, warm en fladderig, maar niet op een manier die tranen oproept. Het is anders. Iets wat ik niet helemaal kan begrijpen, laat staan uitleggen.

Michael verdient een glimlach. Niet zo'n beleefde, neppe glimlach die mensen geven als ze proberen aardig te zijn. Nee, een echte – groot en oprecht, vol geluk. Net zoals de glimlach die papa krijgt als mama zijn lievelingstaart bakt. Die soort glimlach.

Hij is net een van die ridders uit de oude verhalen – degene die vergeten zijn dat ze niet altijd hoeven te vechten. Ze hebben gewoon een beetje licht nodig om hen daaraan te herinneren.

Ik ga rechtop zitten en druk mijn eenhoorn nog steviger tegen me aan. Op een dag zal ik degene zijn die hem doet glimlachen. Ik weet niet hoe, ik weet niet wanneer, maar diep vanbinnen voel ik dat het zal gebeuren. Hij zal naar me kijken, en dat serieuze gezicht van hem zal eindelijk verzachten. Misschien, heel misschien, zie ik dan hoe zijn echte glimlach eruitziet.

De gedachte alleen al maakt mijn borst warm en laat een glimlach op mijn gezicht verschijnen, eentje die ik niet eens probeer te onderdrukken. Terwijl ik de eenhoorn stevig vasthoud, kruip ik onder mijn deken en sluit mijn ogen. En in mijn dromen is hij daar – de donkere ridder met de verborgen glimlach, wachtend op een reden om hem te laten zien.

1 - Het bedrijfsfeest

Michael - vandaag

Ik sta midden in de overvolle balzaal, terwijl ik nonchalant naar de voorbij schuifelende gasten knik. De lucht zit vol met veel te zware parfums, bruisende champagne en valse voorwendsele. Ik speel mijn rol foutloos, maar vanbinnen? Niets. Alleen een leegte die als een kille echo blijft hangen.

'Je ziet er werkelijk voortreffelijk uit vanavond, meneer Savage,' klinkt een fluweelzachte stem veel te dicht bij mijn oor. Langzaam draai ik mijn hoofd en tref de vrouw die zich stevig aan mijn arm vastklampt.

Vivian. Een rijzende ster, zorgvuldig uitgekozen en ingehuurd om mijn 'date' te spelen tijdens dit toneelstuk. Haar karmozijnrode lippen krullen tot een bijna vernietigende glimlach terwijl ze zich nog iets dichterbij me toe beweegt. Ze is adembenemend mooi en pijnlijk scherpzinnig, een dodelijke combinatie die bijna elke man zou breken. Maar mij? Het laat me onbewogen. Geen vonk. Geen warmte. Zoals ik niets heb gevoeld voor wie dan ook in ... hoe lang alweer? Vijftien jaar?

'Ik kan niet wachten tot ik je straks alleen heb,' fluistert ze tegen de zijkant van mijn hals, haar adem warm, bijna plagend.

Ik dwing een zachte lach over mijn lippen, mijn masker intact. 'Geduld, lieverd,' mompel ik, mijn stem even laag als beheerst. Dit is niets meer dan een spel. Haar geflirt glijdt van me af als water van een rots.

Mijn ogen glijden over de balzaal, methodisch, bijna automatisch. Ik neem de uitgangen in me op en de posities van het beveiligingspersoneel. Zelfs met de onzichtbare muur van

beveiliging om me heen blijft het onveilige gevoel aanwezig. Onveiligheid is geen toestand; het is een instinct.

Ik vang verschillende gesprekken op: discussies over aandelenkoersen, schimmige overnames, en beleefd verpakte steken onder water. De voorspelbare choreografie van de machtigen der aarde. Een eindeloos spel, altijd op het scherpst van de snede.

‘Waar denk je aan?’ vraagt Vivian, haar stem luchtig maar berekend. Haar vingertop strijkt langs mijn arm, perfect getimed, perfect geregisseerd.

Ik kijk haar aan, een schaduw van mysterie zorgvuldig op mijn gezicht gelegd. ‘Niets waar jij je druk over hoeft te maken,’ zeg ik soepel, mijn stem zo zacht als zijde. ‘Kom, laten we wat rondwandelen.’

Met haar aan mijn zijde glijden we vervolgens door de menigte terwijl ik mijn best doe de leegte die ik voel weg te denken. Is dit het dan? Een eindeloos toneelstuk van maskers en leugens? De gedachte verankert zich in mijn maag, zwaar en onvermurwbaar.

En dan ... wijkt de menigte ineens uiteen en Gerald Hawthorne verschijnt, zijn zilveren haar glanzend onder het zachte licht van de kroonluchters. Hij beweegt met een zelfverzekerdheid die grenst aan arrogantie, een champagneglas stevig in zijn hand geklemd. Zijn gezicht is roder dan het zou moeten zijn, een mengeling van opwindning of te veel alcohol. Waarschijnlijk beide.

Ik kijk hem aan en voel een vlag van iets zeldzaams. Vertrouwen. Gerald is geen dwaas. Ik stel geen dwazen aan. Hij heeft zijn positie niet gekregen, hij heeft die verdiend. Als hij geen waarde had gehad ... als hij geen betrouwbaar stuk op mijn schaakbord was ... dan zou hij hier nu niet zijn.

‘Meneer Savage!’ roept Gerald, zijn stem vol vertrouwen en energie. Hij blijft op een nette afstand staan, zoals altijd even gedistingeerd, met die onmiskenbare aura van gezag waarvan ik wist dat hij het had. Mensen verzamelen als vanzelf om hem heen, aangetrokken

door zijn lach en de magnetische aanwezigheid die hij met zich meebrengt. Hij is precies wat een CEO moet zijn – charmant, onweerstaanbaar, onaantastbaar.

En dan sta ik daar. Aan de rand van de kamer, mijn blik strak gericht op hoe het tafereel zich ontvouwt. Mensen respecteren me – velen vrezen me zelfs – maar angst nodigt niemand uit om dichtbij te komen. Het houdt ze allemaal op veilige afstand, precies zoals ik het wil. Of tenminste ... zoals ik mezelf keer op keer wijsmaak dat ik het wil. Het is noodzakelijk, zeg ik dan. De prijs voor macht. Meestal slaag ik erin dat te geloven. Maar niet altijd.

Maar nu, terwijl ik zie hoe Gerald de kamer zonder enige moeite naar zijn hand zet, voel ik het weer. Dat gewicht. Die afstand. De leegte. Niemand komt dichterbij tenzij ze moeten. Niemand.

Ik heb mijn leven zo gemaakt. Elke muur zorgvuldig opgetrokken, steen voor steen, om alles en iedereen buiten te sluiten. Voor controle. Voor macht. En toch voelt het soms alsof ik daarmee vooral mezelf heb buitengesloten.

En toch, terwijl ik hier sta met een glas champagne in mijn hand, kan ik de stille pijn van eenzaamheid niet loslaten. Macht eist respect, geen warmte. Gerald wordt omringd door mensen die hem bewonderen, maar ik? Ik heb niemand. En de waarheid die ik zelden mezelf laat toegeven is dat het soms ondraaglijk eenzaam is.

Het geklets verstomt als nieuwsgierige ogen onze kant op draaien. Ik voel Vivian dichterbij tegen me aan drukken, ongetwijfeld uit op de schijnwerpers.

Gerald heft zijn glas hoog. ‘Een toast! Op Timeless GenetiX, en op de man die dit alles mogelijk heeft gemaakt - Meneer Michael Savage!’

Gejuich barst om ons heen en ik hef mijn eigen glas.

‘Michael,’ vervolgt Gerald, zijn stem dik van emotie. ‘Jouw visie, jouw gedrevenheid - het verandert de industrie. Hel, het verandert de wereld! We zouden hier niet zijn zonder jou.’

Ik knik dankbaar. ‘Dank je wel, Gerald. Maar het is een teaminspanning. Ik ben slechts een stukje van de puzzel.’

Meer applaus. Meer bewonderende blikken. En alles wat ik voel is ... niets. Een uitgestrekte, holle leegte waar opwinding of trots zou moeten zijn.

Terwijl ik mijn champagne drink, denk ik: Is dit succes? Deze leegte? Maar ik blijf mijn rol spelen. Want dat is wat Michael Savage doet. Hij treedt op. Hij blinkt uit. Hij overwint. Zelfs als de man onder het masker verdrinkt in stilte en eenzaamheid.

Terwijl de menigte uiteenvalt, biedt een zachte trilling tegen mijn dij een welkome afleiding. Ik steek mijn hand in mijn zak, mijn vingers strijkend langs het koele metaal van mijn telefoon. Perfecte timing.

‘Excuseer me,’ mompel ik tegen Vivian terwijl ik mezelf losmaak uit haar greep. ‘Ik moet deze even pakken.’

Ze pruilt, maar ik ben al door de zee van designerjurken en maatpakken aan het navigeren. Het lawaai van het feest vervaagt terwijl ik naar de glazen deuren loop die naar het balkon leiden. Mijn hartslag versnelt en een bekend beklemmend gevoel grijpt mijn borst.

Zestig verdiepingen hoog. Kijk niet naar beneden. Je kunt dit.

Ik duw de deur open en de koele nachtlucht slaat in mijn gezicht terwijl het balkon zich voor me uitstrekt, de uitgestrekte marmeren vloer afgezet met een sierlijk hekwerk. Daarachter ... niets dan open lucht en een duizelingwekkende afgrond.

Mijn handpalmen zijn bezweet en ik dwing mezelf een stap voorwaarts te zetten. En dan nog één. Een nog een.

Confronteer je angsten, Michael. Beheers ze. Ik loop langzaam naar de reling en grijp hem met witgeknokkelde intensiteit vast. De stad spreidt zich onder mij uit, een schitterend borduurwerk van lichten.

Prachtig, als het niet zo beangstigend was.

‘Je hoeft dit niet te doen,’ fluistert een stem in mijn hoofd. Maar ik onderdruk het genadeloos. Ik ben Michael Savage. Ik buig niet voor

zwakheid. Er is een reden waarom je achternaam Savage is, nietwaar? Met een diepe ademteug leun ik iets naar voren, mezelf dwingend naar beneden te kijken. De hoogtevrees slaat op een vreselijke wijze toe, maar ik blijf staan, mijn kaak strakgespannen.

Ik laat de angst niet winnen. Niet door dit, niet door wat dan ook. De telefoon trilt opnieuw en ik antwoord zonder de beller-ID te controleren, ik weet al wie het is. Niemand anders kan me op dit speciaal versleutelde apparaat bellen.

‘Spreek,’ beveel ik, mijn stem stabiel ondanks de adrenaline die door me heen raast.

‘De beveiliging is rond voor de bijeenkomst,’ zegt de vertrouwde stem.

‘Alle familieleden hebben hun aanwezigheid bevestigd. Ik hoop dat je er deze keer bij zult zijn.’ Er valt een pauze, zwaar van betekenis.

‘We missen je. Ik mis je. Wij allemaal,’ voegt hij met zachte toon toe. De woorden raken me harder dan ik had verwacht, ze snijden door het pantser dat ik jarenlang heb geperfectioneerd. Zijn stem draagt iets zeldzaams, iets wat ik mezelf al lange tijd niet meer heb toegestaan te voelen: zorg.

Even kan ik niet spreken. Het verlangen om daar te zijn, om er weer bij te horen, strijdt met datgene wat me tegenhoudt. Het is niet alleen veiligheid wat me tegenhoudt, niet alleen logistiek. Het is de breuk - hetgeen waar we nooit over praten.

‘Ik zal ... kijken wat ik kan doen,’ breng ik uit, en de woorden klinken niet zo hol als ze lijken. Door de stilte die volgt, voel ik zijn teleurstelling, maar ik kan mezelf er niet toe brengen meer aan te bieden. Nog niet. Het is maanden geleden sinds ik hem heb gezien, en nog langer sinds we op dezelfde grond stonden en elkaar in de ogen aankeken.

De afstand tussen ons gaat niet alleen over veiligheid, hoewel dat het makkelijkste excuus is om aan vast te houden. Nee, het is het ding wat gebeurd is - diegene die alles heeft veranderd. De vrouw die

een muur tussen ons in heeft gebouwd, een die we geen van beiden hebben kunnen afbreken.

Ik laat de stilte veel te lang duren voordat ik antwoord geef, het gewicht van onuitgesproken woorden drukkend op mijn borst. Ik mis hem. Niet alleen zijn aanwezigheid, maar ook de gemakkelijker die we vroeger hadden, de band die onverwoestbaar leek. Maar dat leven, die connectie, is nu verdwenen, gebroken voor altijd.

Ik grijp de leuning steviger vast, het koele metaal grondt me. ‘Nog iets anders?’

Er valt een pauze, en dan zegt hij: ‘Moeder verwacht je volledige deelname dit jaar, Michael. Geen excuses.’

Mijn kaak spant zich onvrijwillig aan. Deze familiereünie is een jaarlijkse herinnering aan verplichtingen die ik liever vergeet, aan een erfenis waarvoor ik ben gevlucht.

‘Ik zal er zijn,’ antwoord ik, en de woorden smaken bitter op mijn tong.

‘Goed,’ zegt de stem. ‘En Michael? Stel ons niet nog eens teleur. We missen je en we moeten dringend praten over iets ... urgents.’

Ik begrijp dat hij niet verder kan uitleggen. Ondanks de versleuteling van de telefoon kunnen we geen extra risico's nemen. Het telefoongesprek is al riskant genoeg.

De lijn wordt verbroken, maar de last van zijn woorden blijft hangen. Ik staar uit over de stad, mijn hoofd een wervelwind van conflicterende emoties. Plicht strijdt met ressentiment, verplichting met een wanhopig verlangen naar vrijheid.

Waarom kan ik niet gewoon weglopen en verdwijnen?

De gedachte komt ongevraagd, gevaarlijk in zijn eenvoud. Maar ik weet beter. Ik weet waarom.

Het is niet alleen plicht die me vasthoudt - hoewel daar genoeg van is. Het is het besef dat wat ik aan het opbouwen ben ertoe doet. Deze projecten, deze bedrijven, ze gaan niet alleen over macht of

nalatenschap. Ze gaan over het verbeteren van de wereld, het veiliger te maken op manieren die de meeste mensen niet eens kunnen bevatten.

Maar toch heeft het een prijs. Het gewicht van verantwoordelijkheid, de offers die ik heb gebracht ... ze hebben delen van mij uitgehold die ik nauwelijks nog herken. Ik kan het verdragen - ik moet - maar soms wou ik dat het met iets meer gepaard ging.

Met geluk. Niet slechts de vluchtige momenten ervan, maar iets echts, iets blijvends. Ik wou dat ik dat kon vinden en toch de rest intact kon houden. Maar wensen heeft nog nooit iets veranderd. En dus blijf ik, gebonden aan het leven dat ik heb gekozen. Niet omdat ik niet kan weggaan, maar omdat ik diep vanbinnen weet dat ik dat nooit zal doen.

Ik sluit mijn ogen en gun mezelf een moment van kwetsbaarheid dat ik nooit aan een ander zou laten zien. De wind waait om me heen en draagt de vage geluiden van gelach en muziek mee van het feest binnen. Een wereld waarin ik leef maar nooit echt bij hoor.

Hou jezelf bij elkaar, berisp ik mezelf.

Je hebt een rol te spelen, een masker te dragen. Laat het nu niet los.

Ik sta net op het punt terug te keren naar het feest, wanneer ik het zachte geklik van hakken achter me hoor. Een vertrouwde geur waait mee op de wind - jasmijn en iets duidelijk vrouwelijks.

‘Daar ben je, schatje,’ spint een sensuele stem. ‘Ik begon al te denken dat je me had verlaten.’

Ik hoef me niet eens om te draaien om te weten dat het Vivian is, de nieuwste It Girl van Hollywood en mijn gezelschap voor de avond. Ik voel haar warmte wanneer ze naast me schuift en haar hand die de mijne vindt.

‘Michael?’ Haar toon verandert. ‘Je bent zo koud als ijs. Wat is er aan de hand?’

Uiteindelijk draai ik me naar haar toe, terwijl ik haar bezorgdheid op haar perfecte gezicht in me opneem. Voor een moment ben ik geneigd mijn masker te laten vallen, om de last die zo zwaar op mijn schouders drukt met haar te delen. Maar dat kan ik niet. Dat mag ik niet.

‘Niets aan de hand,’ lieg ik vlot, terwijl ik haar hand stevig vasthoud. ‘Ik had gewoon wat frisse lucht nodig.’

Vivian's ogen vernauwen zich, ze gelooft er geen woord van. ‘Bullshit,’ zegt ze, en haar directheid overvalt me. ‘Ik ken je lang genoeg om te zien wanneer iets je dwarszit. Praat met me, Michael.’

Een gevoel van irritatie welt in me op. Dit is geen onderdeel van onze afspraak. Vivian is arm candy, een afleiding, niets meer dan dat. Maar als ik in haar ogen kijk, zie ik echte bezorgdheid en iets in mij aarzelt. ‘Het is ... gecompliceerd,’ geef ik uiteindelijk toe, mijn stem bijna niet hoorbaar. ‘Familiezaken.’

Vivian knijpt stevig in mijn hand. ‘Ik ben een goede luisteraar,’ biedt ze aan, terwijl haar duim cirkels op mijn huid tekent.

Voor een moment overweeg ik het. Hoe zou het zijn om mezelf te ontladen, om zelfs een fractie van de last die ik draag met iemand te delen? Maar dan dringt de realiteit weer binnen. Ik kan het niet riskeren.

‘Dank je wel,’ zeg ik kort. ‘Maar het is niets wat ik niet aankan.’

Ik kijk terug naar het uitgestrekte uitzicht op de stad, naar de lichten die als sterren boven ons twinkelen en mijn maag draait zich om terwijl ik iets tegen de reling leun. De duizelingwekkende hoogte stuurt een golf van adrenaline door mijn systeem waar ik misselijk van word.

‘Het uitzicht hierboven is ... adembenemend,’ zeg ik, mijn stem strak, zonder erbij te vermelden dat het ook angstaanjagend is.

Vivian stapt dichterbij, haar warmte een schrill contrast met de koele nachtlucht. ‘Dat is het inderdaad,’ beaamt ze. ‘Maar je kijkt alsof je zo uit je vel gaat springen. Ben je bang voor hoogtes?’

Ik bijt op mijn kaken en haat hoe goed ze me doorheeft. ‘Vroeger,’ geef ik toe. ‘Ik werk eraan.’

Ze trekt een wenkbrauw op. ‘Door jezelf te martelen op balkons van hoge gebouwen?’

Een droge lach ontsnapt me. ‘Zoiets, ja.’

Ik dwing mezelf om weer naar beneden te kijken en vecht tegen de neiging om achteruit te stappen. Mijn hart bonst in mijn keel, maar ik blijf staan waar ik sta. Deze angst, deze zwakte – gewoon nog iets wat ik moet overwinnen.

‘Het leven is te kort om je door angst te laten tegenhouden,’ mompel ik, meer tegen mezelf dan tegen Vivian.

Ze bestudeert me een lange tijd. ‘Is dat waarom je hier bent? Om je angsten onder ogen te komen?’

Ik knik, nog steeds starend naar de duizelingwekkende afgrond. ‘Dit balkon, is ... een metafoor, denk ik. Voor alle dingen die ik weiger mij te laten beheersen.’

‘Zoals wat?’ vraagt Vivian zachtjes.

Beelden flitsen door mijn geest - de hitte, de constante strijd om controle. Ik duw het allemaal weg.

‘Het maakt niet uit,’ zeg ik terwijl ik eindelijk mijn blik van de stad wegtrek. ‘Wat ertoe doet is dat ik hier ben en het recht in de ogen aankijk.’

Ik leid Vivian door de drukke balzaal, mijn hand lichtjes op haar rug rustend, terwijl ik haar naar de uitgang loods. De route is allesbehalve direct. Om de paar stappen onderschept iemand me met een ferme handdruk, een ingestudeerde glimlach of een slijmerige opmerking over mijn ‘ongeëvenaarde visie.’ Ik knik, geef korte antwoorden en ga verder, maar de onderbrekingen blijven komen. Superirritant.

Vivian blijft zwijgend naast me staan, maar ik voel haar amusement door me heen stralen. Ze zegt niets, maar de lichte, wetende glimlach op haar lippen spreekt boekdelen.

Wanneer we eindelijk de grote hal bereiken, ben ik er helemaal klaar mee. De pracht en praal van de ruimte, de glinsterende kroonluchters, het gepolijste marmer ... het voelt allemaal verstikkend. Ik duw de zware glazen deuren open en de frisse nachtlucht is een welkome opluchting.

Mijn zwarte Bugatti Tourbillon stopt bijna direct aan de rand van de stoep, het gezoem van de motor snijdend door de stilte van de avond. Terwijl ik vooruitloop, open ik met een geïmproviseerd gebaar de portier voor haar.

‘Ik breng je nu naar huis,’ zeg ik, mijn stem rustig, maar ook een vleugje irritatie verradend terwijl ik haar gebaar om in te stappen.

Vivian pauzeert even en laat één perfect gevormde wenkbrauw omhooggaan. ‘Je hebt dat goed aangepakt,’ plaagt ze, haar toon licht en speels terwijl ze gracieus in de stoel glijdt.

Ik loop langs de auto naar de bestuurderskant, mijn bewegingen snel en efficiënt. ‘Het duurde veel te lang,’ mompel ik, terwijl ik in de auto ga zitten en de portier dichttrek.

De motor gromt zacht terwijl ik de auto in beweging zet, en voor het eerst vanavond voel ik de spanning langzaam van me afglijden. De nacht strekt zich voor ons uit, stil en ononderbroken – een scherp contrast met de kakofonie die we net achter ons hebben gelaten. Voor nu, in ieder geval, ligt de eindeloze parade van gemaakte glimlachen en beleefde leugens achter me.

Terwijl ik het stuur stevig in handen houd en ons door het rustige, laat-nachtelijke verkeer manoeuvreer, hoor ik Vivian praten over het feest. Haar woorden glijden langs me heen, maar ik luister nauwelijks.

‘...en zag je de blik op Damien’s gezicht toen ik zijn ex noemde?’ Ze lacht, een helder, bijna muzikaal geluid, maar haar ogen blijven leeg. Ik knik langzaam, mijn gezicht onbewogen. ‘Je hebt je rol vanavond goed gespeeld. Ik waardeer je discretie.’

Haar glimlach vervaagt een beetje, haar blik een fractie harder. 'Bedankt, daarover ... wanneer krijg ik mijn betaling?'

'Het is al geregeld,' zeg ik, mijn stem zakelijk en vlak. 'Het afgesproken bedrag staat al op je offshore rekening.'

De rest van de rit verloopt in stilte, een soort gespannen vrede die ik nauwelijks opmerk. Wanneer we voor haar gebouw stoppen – een glinsterende hoogbouw die oplicht tegen de donkere hemel – stap ik uit en loop om de auto heen. Altijd de perfecte heer.

Ik open haar deur en reik haar mijn hand, maar Vivian blijft zitten. Ze legt een hand op mijn arm, haar vingers licht, bijna aarzelend.

'Weet je, Michael ...,' begint ze met een lage, fluwelen stem, haar blik omhoog gericht naar de mijne, '... de avond hoeft hier niet te eindigen. Waarom kom je niet naar boven voor een slaapmutsje?'

Haar woorden hangen in de lucht, zacht maar geladen terwijl ik haar greep net iets steviger voel worden.

Haar vingers glijden langzaam over mijn borstkas, haar parfum – zwaar, verleidelijk, duur – wikkelt zich om mijn zintuigen. Voor een fractie van een seconde voel ik de verleiding aan me trekken.

God, het zou zo simpel zijn ... om even alles los te laten, om het gewicht van verantwoordelijkheden van mijn schouders te laten glijden, al was het maar voor één nacht.

Maar ik weet beter. Ik kan het niet. Ik wil het niet. Die roekeloze overgave is een luxe die ik mezelf niet kan permitteren. Misschien vertel ik mezelf dat ik de hitte onder controle heb, dat ik de grens kan bewaken. Maar de waarheid is ... dat ik dat niet weet. Ik weet het nooit echt. En ik kan het risico niet nemen haar pijn te doen, of erger – mezelf te verliezen.

Ik pak haar hand en verwijder die voorzichtig van mijn borst. 'Ik waardeer het aanbod, Vivian, maar ik moet je teleurstellen.'

Ze fronst, haar lippen tuiten lichtjes. Het is duidelijk dat afwijzing niet iets is waar ze vaak mee te maken krijgt. 'Kom op, Michael.'

zegt ze met een uitdagende glimlach. ‘Zeg me niet dat je niet geïnteresseerd bent.’

Ik houd haar blik vast, mijn stem kalm maar onverbiddelijk. ‘Je bent een prachtige vrouw, Vivian. Maar dit was werk, niets meer. Ik hoop dat je dat begrijpt.’

Haar ogen zoeken nog een moment naar iets – een scheurtje in mijn façade, misschien een teken dat ik van gedachten zou kunnen veranderen – maar dan knikt ze. Zonder een woord staat ze op, draait ze zich om en verdwijnt door de glazen deuren van het gebouw, haar hakken tikkend op de marmeren vloer.

Terwijl ik weer achter het stuur glijd en de motor start, voel ik de leegte die zich altijd op momenten als deze aandient.

De motor gromt zacht terwijl ik me in het nachtelijke verkeer meng, de stadslichten vervagend in een waas van beweging. Mijn handen rusten stevig op het stuur, maar mijn gedachten dwalen af naar al die connecties die ik bewust heb vermeden, de relaties die ik zonder aarzelen op afstand heb gehouden.

‘Wat is er mis met jou, Michael?’ fluister ik tegen mezelf, mijn blik strak gericht op de weg, alsof ik zo kan voorkomen dat de vraag werkelijk wortel schiet. ‘Normale mensen duwen niet iedereen weg.’ Maar ik ben niet normaal. Het gewicht van mijn geheimen breekt me niet. Het houdt me scherp, en alert en bereidt me voor op de dingen die kunnen komen. De pillen ... die helpen om de hitte onder controle te houden, om het vuur dat in mij brandt te temmen. Het vuur dat, als ik ook maar één moment wankel, me volledig zou verslinden. Ik beheers hem – altijd. Maar beheersen is niet hetzelfde als vertrouwen. En vertrouwen is een luxe die ik mezelf niet kan veroorloven. Niet in anderen. En al helemaal niet in mezelf.

Ik voel geen schaamte voor wat ik ben. Ik ken mijn kracht, mijn doel, en de risico’s die ermee gepaard gaan. Maar dat ik begrijp wat ik ben, maakt het niet minder zwaar. Hoe zou ik dit ooit aan iemand kunnen uitleggen?

Wat ik aan het bouwen ben ... wat ik voor ogen heb ... is groter dan ikzelf. De wereld heeft het nodig. Mijn visie zal alles veranderen. En als dat betekent dat ik alleen moet leven, opgesloten met het gewicht van die verantwoordelijkheid, dan accepteer ik dat. Wat is een leven waard, als het niet ten dienste staat van een groter doel?

In de achteruitkijkspiegel bekijk ik mezelf: onberispelijk gekleed, geen foutje in mijn uiterlijk, alles strak en gecontroleerd. Toch voelt de man die terugstaart vreemd aan, alsof hij een indringer is in zijn eigen huid. Het is een gezicht dat mensen vertrouwen, een gezicht dat geen zwakte toont. Maar ik? Ik voel me er nog steeds niet in thuis. Het is niets meer dan een masker, perfect gevormd en zorgvuldig opgehouden.

Met een zucht laat ik mijn vingers over het dashboard glijden, tik op het scherm, en Vivaldi's *Winter* vult de auto. De snaren snijden door de stilte, elk crescendo als een mes door de chaos in mijn hoofd. Voor een paar momenten voel ik iets dat lijkt op rust. Muziek is mijn enige bondgenoot. Het is het enige dat me vasthoudt, dat de chaos afvlakt en de leegte draaglijk maakt. Al is het maar voor even.

Voor me torent een gigantische reclamezuil voor Timeless GenetiX op, fel verlicht tegen de inktzwarte hemel. Mijn eigen gezicht kijkt op me neer, grotesk uitvergroot, alsof het me bespot. Een bittere lach ontsnapt mijn lippen.

'Kijk naar je,' mompel ik, mijn stem zwaar van sarcasme.

'De gouden jongen van genetische vooruitgang en technologie. Als ze eens wisten wat er werkelijk achter dat gezicht schuilgaat.'

Mijn grip op het stuur verstrakt terwijl de muziek haar crescendo bereikt en ik bedenk hoe het gezicht op die zuil – dat gladde, perfecte masker – niet van mij is. Niet echt. Het is al vijftien jaar niet meer van mij geweest. Hoeveel ik ook heb bereikt, hoe ver ik ook gekomen ben, het knagende besef blijft: dit ben ik niet. En ik zal het ook nooit meer zijn.

De ironie is onontkoombaar. Mijn leven draait om het perfectioneren van het menselijk genoom, om het elimineren van zwakte en fouten. En toch ben ik zelf een puinhoop, zo gebrekkig dat niemand zich kan voorstellen hoe diep het gaat.

Wanneer ik mijn oprit oprijd, wordt de leegte van het gebouw me bijna te veel. Het is een monument van succes – rijkdom, macht, invloed – alles wat de wereld als waardevol beschouwt. Maar wat betekent dat, als er niemand is om het mee te delen? Wat betekent het, als je enige gezelschap de echo van je eigen voetstappen is?

Bij de voordeur van de penthouse aarzel ik. Mijn hand rust op de deurklink, maar ik blijf staan, gevangen in een moment van twijfel. Een deel van me wil terugkeren – naar Vivian, naar een willekeurige bar, naar wat dan ook om aan deze verlamdende eenzaamheid te ontsnappen. Even weg van de stilte die als een zwarte golf op me afkomt.

Maar ik weet beter. Geen vluchtige aanraking, geen holle glimlach of oppervlakkige connectie kan het gat in mij opvullen. De leegte is niet iets buiten mij. Het zit erin, diepgeworteld, en het laat zich niet verdrijven door gezelschap.

En dus stap ik de duisternis van mijn huis binnen, in een wereld van schaduwen en stilte die me altijd opwacht. Terwijl de deur achter me sluit, blijft één gedachte in mijn hoofd weerklinken, rauw en onontkoombaar.

Hoe lang kan ik deze façade nog ophouden voordat alles in elkaar stort?

2 - De studente

Lexie

‘Ugh,’ mompel ik, terwijl ik wakker word. Muis, mijn zelfbenoemde keizerlijke kat met zwarte vacht en witte pootjes regeert tegenwoordig over mijn ochtenden alsof ik maar een voetveeg ben. Dat was niet altijd zo. Een jaar geleden vond ik hem in het asiel, vlak nadat ik naar deze stad verhuisde voor mijn studie. Hij lag languit in zijn kooi, een kleine vorst van chaos, grommend naar iedereen die zijn rijk binnendrong.

De vrijwilliger gaf me een nerveuze glimlach. ‘Dat is Felix. Hij heeft ... karakter.’

Felix? Serieus? Ik probeerde mijn gezicht in de plooi te houden, maar kom op. Felix? Hoe onorigineel kun je zijn?

Toch gaf ik hem een kans. ‘Hé, Felix,’ zei ik terwijl hij zonder toestemming op mijn schouder sprong. Hij gaf geen kik, geen knipperende ogen, niets. Maar toen ik mompelde: ‘Je lijkt meer op een Muis dan op een Felix,’ reageerde hij alsof ik hem net een uitnodiging voor een all-you-can-eat tonijnbuffet had gegeven.

En zo werd Felix Muis. Hij reageerde nooit op zijn originele naam, en laten we eerlijk zijn, hij *is* een beetje een muis. Een kleine dief met een zwak voor het stelen van kruimels én harten. Een jaar later is hij de heerser van mijn ochtenden, en ligt hij telkens op me alsof ik zijn privé troon ben, mij verstikkend met zijn kattenliefde.

‘Muis,’ mompel ik, terwijl ik hem zachtjes van me afduw. ‘Je hoort een kat te zijn, geen verzwaringsdeken.’

Hij piept terug, zijn ogen gevuld met zelfgenoegzaamheid. Hij weet precies wie de baas is – en dat ben ik dus duidelijk niet.

Maar als ik een snelle blik op de klok werp en zie dat het 7:45 is, schiet ik overeind.

‘Verdorie, ik ben te laat!’

Ik struikel over de rommel van gisteren – voornamelijk schoenen, en duik zonder te stoppen zo mijn kast in alsof ik deelneem aan een hysterische spelshow. De hoofdprijs? Niet volledig falen in het leven. Na veel zoeken vind ik mijn spijkerbroek natuurlijk op de grond en trek ik hem aan, hopen dat het meevalt met de kreukels.

Ineens hoor ik de stem van mijn vader in mijn hoofd, zo scherp en helder dat ik me bijna omdraai om te kijken of hij achter me staat. ‘Lexie ...,’ zijn groene ogen kunnen elke smoes doorboren ‘... belooft me dat je college serieus neemt.’

Ik had geknikt, toch? Ik stond daar in onze kleine keuken met een weekendtas over mijn schouder, terwijl de stilte tussen ons zo dik werd dat je het met een mes had kunnen snijden. Ik wist wat hij wilde – dat ik bleef. Thuis. Veilig. Dichtbij genoeg dat hij altijd een oogje in het zeil kon houden.

Maar dit was *mijn* keuze. *Mijn* sprong in het diepe. Kunst studeren en de wereld buiten zijn veilige kring verkennen. Zelfs al voelde het alsof ik hem verraadde door weg te gaan en hem teleurstelde door te kiezen voor mezelf.

Terwijl ik mijn spijkerbroek dichtknoop, voelt de belofte die ik toen maakte als Muis die op mijn borst ligt: warm, verstikkend en onvermijdelijk.

Ik kijk in de spiegel en zie hoe mijn haar al halverwege een revolutie tegen de zwaartekracht is – een strijd die het duidelijk wint. Vanaf het bed piept Muis - hij wil zeker weten waarom ik tegen mezelf aan het mompelen ben. Geen zorgen, vriend. Dat is een vraag die ik ook niet kan beantwoorden.

Ik rommel door mijn sieradendoos, mijn vingers tastend tussen kralen, knopen en een eenzame paperclip die hier duidelijk niet thuishoort. Uiteindelijk vis ik een paar oorbellen in de vorm van

penseelstreken eruit. ‘Dit is goed genoeg,’ fluister ik tegen mijn spiegelbeeld. Het klinkt bijna alsof ik het meen.

Ik storm de badkamer in, plens koud water in mijn gezicht en gooi mijn ochtendhaar in een knot die, met een beetje fantasie, als intentioneel chic kan doorgaan. Een snelle veeg mascara maakt de transformatie compleet. Of nou ja, genoeg om niet op een ontplofte pluizenbol te lijken.

‘Shitterdeshit,’ mompel ik, terwijl mijn telefoon me meedogenloos 8:05 laat zien. ‘Lexie, je bent weer een wandelend succesverhaal.’

Ik dender de keuken in, grijp een proteïne-riep van het aanrecht en prop hem half in mijn mond – multitasking op z'n best. Terwijl ik de deur uit storm, mis ik *nét* dat laatste beetje coördinatie en bots bijna tegen Lorena aan, mijn kamergenoot, beste vriendin en persoonlijke commentator des levens.

‘Whoa, chill, chaoskoningin,’ zegt ze grijnzend, terwijl ze haar koffie net op tijd van een wisse dood redt. ‘Laat me raden: weer eens te laat?’

Ik wil iets snedigs terugkaatsen, maar mijn mond zit vol met proteïne-riep. Het enige dat eruit komt, is een onverstaanbare grom, ergens tussen ‘hmpf’ en ‘ga weg.’

Ze grijnst breed, neemt een slok van haar koffie en kijkt me aan alsof ze me doorheeft – wat ze waarschijnlijk ook heeft. ‘Dacht ik al,’ zegt ze luchtig, alsof mijn chaos haar ochtendentertainment is. Wat het waarschijnlijk ook is.

Ik slik door. ‘Geen tijd voor geklets, Lolo. Ik heb me verslapen en ben laat voor de les.’

Lorena trekt haar wenkbrauwen op. ‘Dat is *zo* niet jouw stijl. Jij bent normaal een wandelende agenda, compleet met kleurtjes en stickers.’ Ze pauzeert en haar grijns wordt breed. ‘Of ... heeft dit soms iets te maken met jouw nachtelijke avonturen?’

‘Ik ... eh ...’ stotter ik, terwijl mijn nek begint te gloeien. Geweldig. ‘Ik leg het later wel uit, oké? Moet nu echt gaan!’

Voordat ze nog iets kan zeggen, grijp ik mijn tas en storm naar buiten, haar verbaasde blik achterlatend.

Op de campus zigzag ik als een doorgewinterde chaos-piloot tussen groepjes en studenten die op hun telefoons scrollen. Mijn missie is duidelijk: zo snel mogelijk die collegezaal bereiken, zonder op de radar te verschijnen als ‘dat meisje dat altijd te laat komt’.

Met een bijna theatrale schuiver glijd ik de zaal binnen en mijn hart slaat op hol alsof ik net de Olympische Spelen heb gewonnen. Gelukkig is het licht gedimd terwijl een gastdocent iedereen in zijn greep heeft met wat klinkt als een spannend verhaal. Niemand kijkt op. Perfect. Ik ben een ninja.

Ik laat me in een stoel op de achterste rij vallen en doe mijn best mijn ademhaling weer normaal te krijgen of in ieder geval niet alsof ik net de halve campus als mijn persoonlijke hindernisbaan heb gebruikt. Mijn hart bonkt nog in mijn borst, maar ik heb het gered. Dat is wat telt.

De stem van de spreker snijdt ineens moeiteloos door de chaos in mijn hoofd:

‘Renoir meesterwerken ... vervalsingen ... internationale kunstroof ...’
Bam. Mijn oren klappen direct open als een radarantenne. Dit is geen standaard les over kleurtechnieken of perspectief. Mijn vermoeidheid verdwijnt als sneeuw voor de zon. Mijn zintuigen staan op scherp. Dit is het soort intrige dat mijn chaotische, maar voorspelbare studentenleven compleet mist. Laat maar komen, gastdocent. Impress me.

Later, in mijn volgende les, laat ik me op mijn stoel vallen en begin mijn schilderbenodigdheden uit te pakken. Penselen, verf, palet – mijn trouwe gereedschap. Maar mijn enthousiasme? Dat is blijkbaar thuisgebleven. *Fruitkommen en vazen schilderen*, alweer. Geweldig.

Mijn innerlijke vreugde zou niet enthousiaster kunnen zijn. Echt, jippie. Not.

Ik rol met mijn ogen en laat mijn blik over de opstelling glijden. Een appel, een perzik en – alsof het nog niet suf genoeg was – een vaas die eruitziet alsof hij zijn beste dagen in de jaren '70 heeft gehad. Dit is geen kunst. Dit is marteling met een verfkwast.

Wanneer gaan we eens iets écht spannends schilderen?

Begrijp me niet verkeerd, ik hou van kunst. Echt waar. De magie waarmee een leeg doek kan veranderen in een compleet nieuwe wereld met een paar penseelstreken? Dat is waar ik voor leef. Maar dit curriculum? Dit zorgvuldig geplande schema vol eindeloze perfect symmetrische appels en glanzende vazen? Het voelt meer als een strafkamp voor creatievelingen.

Ik grijp mijn penseel en mompel, tegen niemand in het bijzonder: 'Als ik nóg een keer een perfecte appel moet schilderen, gooi ik het ding door het raam.'

Mijn penseel blijft in de lucht hangen terwijl een idee zich als een boze wervelwind in mijn hoofd vormt. *Wat als ik het anders doe?* Mijn blik landt op de appel. *Wat als ik een hap eruit schilder, en in plaats van saai vruchtvees een minigalaxy laat zien? Een heel universum verstopt in een stuk fruit.*

Een grijns kruipt langzaam over mijn gezicht. Oh, Professor Wilkins zou gegarandeerd rood aanlopen, misschien zelfs ter plekke ontploffen. Maar eerlijk? Dat maakt het alleen maar leuker.

'Tijd om wat artistieke chaos te veroorzaken,' fluister ik, terwijl mijn penseel richting de canvas zweeft. Mijn ogen twinkelen als die van een superschurk-in-de-maak.

Regels zijn er om gebroken te worden, toch?

Later loop ik mijn slaapkamer binnen, mijn hoofd nog steeds bruisend van rebelse artistieke ideeën. Terwijl ik naar mijn kast loop,

voel ik een vertrouwde golf van opwinding door me heen trekken. Voor de buitenwereld lijkt het een doodnormale kast – een verzameling kleren en misschien wat verdwaalde sokken. Maar schijn bedriegt.

Met geoeffend gemak reik ik naar het valse achter paneel waar mijn vingers de verborgen lus vinden, en met een zachte klik glijdt vervolgens een geheime lade open.

‘Hallo, lieverds,’ fluister ik, terwijl mijn ogen over de inhoud glijden: lockpicks, glassnijders en andere gereedschappen die mijn alter ego definiëren. Een koude rilling loopt over mijn rug, maar niet van angst. Het voelt alsof ik een stoere superheld ben die zich voorbereidt op een geheime missie. Een tikkeltje dramatisch, misschien, maar het is een heerlijke breuk met mijn dagelijkse leven als kunststudent. Daar bestaat mijn grootste avontuur meestal uit schetsen, het vermijden van groepsprojecten en het niet laten zien dat ik geen idee heb waar de docent het over heeft.

Overdag ben ik een doodgewone kunststudent – iemand die fruit tekent en zich achter een ezel verschuilt. Maar ’s nachts? ’s Nachts ben ik een meesterdief.

Dat alles heb ik te danken aan mijn familie, een kleurrijke bende die waarschijnlijk beter thuishoort in een spionagethriller dan op een familiereünie.

Tante Noa heeft me alles geleerd over hacken en inbreken en de basics van de kunst van het verdwijnen.

Mijn moeder, een voormalige huurling, heeft me leren schieten en ook hoe ik elk spoor van mezelf uit kan wissen.

En tante Barbara? Zij is de koningin van bedrog. Dankzij haar kan ik liegen met een pokerface waar zelfs de FBI zenuwachtig van zou worden.

Opgroeien met deze drie was als leven met een trio van magische, misdaad bestrijdende heksen. Alleen in plaats van spreuken uit te spreken, leerden ze me hoe ik ergens kan inbreken en ermee weg